

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΣ' (ΕΣΑΜΗΝΟ Β')

Σάββατο Ἀθήνα, 28 Νοεμβρίου 1920

ΑΡΙΘ. 712 (ΦΥΛ. 22)

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ:

ΑΡΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ: Ἐνας βασιλιάς χωριάτικα ντυμένος.

ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΡΟΡΙΤΗΣ: Τὸ παιδί τ' ἀφέντη.

Γ. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ: Ὑμνος σὲ μιὰ λιγερή.

ΜΙΧ. ΘΕΡΒΗΤΗΣ — Κ. ΚΗΡΕΛΙΟΣ: Δὸν Κιχάτης (συνέχεια).

Ο ΝΟΥΜΑΣ: Φαινόμενα καὶ πράγματα.

ΠΙΚΡΗΓΚΗΘΗΣ: Ἐπιγράμματα.

ΓΡ. ΣΗΡΟΠΟΥΛΟΣ: Τὸ θέατρο τῶν ἰδεῶν καὶ ὁ κ. Δ. Π. Ταγκόπουλος (συνέχεια).

ΓΡΑΖΙΒΙΛΙΑ: Ξένη φιλολογία.

ΞΕΝΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ—ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

ΕΝΑΣ ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΧΩΡΙΑΤΙΚΑ ΝΤΥΜΕΝΟΣ

Μεγλειότατε, μιὰ φορὰ εἶταν ἕνας Βασιλιάς ἐδῶ πέρα. Θεὸς ξερεῖ ἀν δὲν εἶχε καὶ τὸ παλάτι του στημένο στὸ ἴσιο μέρος ποὺ στηθίκε αὐτὸ τὸ παλάτι.

Μιὰ μέρ αὐτοῦ ο Βασιλιάς πῆγε νὰ κυνηγήσῃ μερικὰ παλικάρια του. Καὶ κυνηγώντας, πῆγε, πῆγε ὡς κοντὰ στὴν ἰσόριθο. Ὅ,τι κάμανε νὰ γυρισουν πίσω μετὰ τὸ κυνήγι τους, καὶ νὰ σοῦ εἶνα τσομπάνης ἐρχεται τρεχάτος κοντὰ του, καὶ τοῦ λέει πὼς τοιμάζεται νὰ ξεκινήσῃ κατὰ τὴν Ἀθῆνα μεγάλο ἀσκέρι ἀπὸ τὸ Μωριά, νὰ τοὺς κυριέψῃ τὴ χώρα. Οἱ σύντροφοὶ τοῦ Βασιλιά τρωμάζουνε, ρίχνουν τὸ κυνήγι τους χάμω, καὶ μαζεύονται γύρω του, νὰ τονε ρωτήξουν τί πρέπει νὰ κάνουν. Κι αὐτὸς τοὺς προστάζει νὰ σηκώσουν ἀμέσως τὸ κυνήγι καὶ νὰ τὸ φέρουνε στὴν Ἀθῆνα, γιὰ νὰ κάμουν ἕνα καλὸ ζιαφέτι πρὶν πολεμήσουν. Κ' ἔτσι ἔγινε. Πᾶνε στὴν Ἀθῆνα, ψήνουν τὸ κυνήγι, καθίζουνε μέσα στὸ παλάτι καὶ τὸ ρίχνουν στὸ φαγοπότι. Καὶ τρώγοντας καὶ πίνοντας, λημονοῦν τοῦ τσομπάνη τὰ λόγια. Ὡς καὶ τραγουδιστάδες καὶ χορευτρες γυρεύανε. Ἐκεῖ ἀπάνω νὰ σοῦ κα ἀνοίγει ἡ πόρτα τοῦ παλατιοῦ, καὶ μπαίνει μέσα κόσμος πολὺς, καὶ φωνάζουν πὼς πλάκωσε ἡ Μωραϊτιά, καὶ ρίχνουνε σκάλες στοὺς τοίχους, νὰ σκαλώσουν καὶ νὰ πηδήξουνε μέσα στὴ χώρα! Τότες πετιοῦνται ἀπάνω τὰ παλικάρια καὶ γυρεύουν τὸ Βασιλιά. Μὰ Βασιλιάς πουθενά! Φωνάζουν τὴ Βασίλισσα, μὰ λείπει κ' ἡ Βασίλισσα! Φεύγουν τότες καὶ πηγαίνουνε σὰ σπίτια τους νὰ βάλουν τ' ἄρματά τους, ἀκολουθαίει καὶ ὁ λαὸς ἀπὸ πίσω, νὰ πᾶν κι αὐτοὶ ν' ἀρματωθοῦνε γιὰ τὸν πόλεμο.

Ὡ τόσο ὁ Βασιλιάς κ' ἡ Βασίλισσα κατέβηκαν, ἄν ἀγαπᾶς, στὸ κατώγι! Καὶ νὰ κάμουμε τάχα τί; Ὁ Βασιλιάς νὰ θγάξῃ τὰ βασιλικά του τὰ φορέματα, κ' ἡ Βασίλισσα, χλωμή καὶ παραζαλισμένη, νὰ τοῦ φέρῃ μιὰ πρόστιχη φορεσιά παρχαγοῦ, καὶ σὲ λιγάκι νὰ βλέπῃ τὸν ἄντρα της ντυμένῳ χωριάτικα, σὰ νὰ μὴν εἶταν ἐκεῖνος ποὺ κυβερνοῦσε ὅλη τὴν Ἀττικὴ!

Πῆρε, σὰ τὰ χέρια του ἕνα τσεκούρι κ' ἕνα κομμάτι σκοινί, στάθηκε μιὰ στιγμή νὰ δῇ τὴ Βασίλισσά του, τὴν ἀγκάλιασε, καὶ κείνη, μετὰ καρδιά ποὺ ἔτρεμε σὰν τὸ μισοζώντανο τὸ ψάρι, σήκωσε τὸ μαρμαμένο τῆς χέρι, καὶ τοῦ εἶπε νὰ πάῃ στὸ καλὸ. Τὸ εἶχαν ἀπόφαση κ' οἱ δύο τους νὰ κάμουν τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Ἐτσι τὸ εἶχε προφητευμένο ἡ μεγάλη ἡ Προφήτισσα

στοὺς Δελφούς: πὼς σὰν πλακώσουν οἱ «Δωριεῖς» στὴν Ἀθῆνα, ἀπ' ὅποιο μέρος σκοτωθεῖ ὁ Βασιλιάς, ἐκεῖνο τὸ μέρος θὰ νικήσῃ. Συλλογίστηκε λοιπὸν τότες ὁ Βασιλιάς, κ' εἶπε τῆς γυναίκας του: — Γυναίκα, ἐδῶ ἄλλον τρόπο δὲν ἔχει. Ἡ πρόπει νὰ σκοτωθῶ, ἢ θὰ μᾶς κάψουν τὴ χώρα, θὰ μᾶς σφάξουν τὰ παλικάρια, θὰ πάρουν τίς κοπέλλες μας σκλάβες, ἴσως καὶ σένα μαζί. Βάζω λοιπὸν χωριάτικα ρούχα, καθίζω δεμάτι ξύλα στὸν ὄμο μου, σιμώνω τοὺς ξένους, καὶ θρίσκω τρόπο νὰ με σκοτώσουνε, δίχως νὰ με νιώσουν ποὺ εἶμαι. Σφίγγει τότες τὴν καρδιά της, καὶ λέει ἡ Βασίλισσα: — Ἄντρα μου, ἄς γίνῃ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Κ' ἔτσι τὴν ἀφίνει ὁ Βασιλιάς καὶ φεύγει καὶ πηγαίνει κατὰ τὰ τειχίσματα, καὶ θγαίνει στὴν ἔξοχή, καὶ φορτώνει ἕνα δεμάτι στὸν ὄμο του, καὶ κατεβαίνει ἴσια κατὰ τὰσκέρι, ποὺ εἶταν τώρα σκορπισμένο μπροστὰ στὰ τειχίσματα.

Ὡρα καλή, γέρο! Τοῦ φωνάζει ἕνας παλικαρῶς Μωραϊτῆς. Δὲν μπορεῖς ἀποδοῦ νὰ περάσῃς. Ἐναντιώνεται ὁ χωριάτης, ζητάει νὰ περάσῃ, πίνονται στὰ λόγια, θυμώνει ὁ Μωραϊτῆς, καὶ καταφέρνει μιὰ τοῦ χωριάτη, καὶ τὸν ἀφίνει στὸν τόπο.

Ἐκεῖνη τὴν ὥρα ἔβγαιναν καὶ τὰ παλικάρια τῆς Ἀθῆνας ἀρματωμένα, νὰ πολεμήσουν μετὰ τοὺς ἔχθρους καὶ νὰ γλυτώσουν ἀπὸ τὴ σκλαβιά τὴν πατρίδα τους. Ἀκόμα δὲν παραταχτήκανε νάρχισουν τίς σαξτιές, καὶ τί νὰ δοῦν ἐκεῖ μπροστὰ τοὺς ξαπλωμένο στὸ χῶμα! — Τὸ Βασιλιά τους. Σηκώσανε μεγάλο κᾶκό. Τόσο μεγάλο, ποὺ μαθεύτηκε ἀμέσως καὶ ἀπὸ τᾶλλο τὸ μέρος πὼς σκοτώθηκε ὁ Βασιλιάς τῆς Ἀθῆνας, καὶ βλέποντας οἱ ἔχθροὶ πὼς βγήκε ἐναντίον τους ἡ προφητεία, τὸ ρίξαν στὸ φευγιό, πρὶν νὰ προστάξουν οἱ Ἀθηναῖοι νὰ τοὺς τινάξουνε μῆτε σαξτιά.

Κ' ἔτσι γλύτωσε ἡ Ἀθῆνα ἀπὸ τὴν τρομερὴ τὴ σκλαβιά, καὶ ξαναπήκανε στὴ χώρα τους οἱ Ἀθηναῖοι, καὶ σὰν ἔκαμαν ὅλες τίς συνηθισμένες τιμές στὸ βασιλικὸ τὸ λείψανο, μαζεψήκανε σὲ Συνέλευση καὶ ἀποφασίσανε νὰ μὴν ξανακάνουν πιά Βασιλιά στὴν Ἀθῆνα, γιὰτὶ κανέναν δὲν μπορούσαν νὰ βροῦνε μετὰ γὰλόκαρδο, σὰν ἐκεῖνον ποὺ ἔχασαν.

ΑΡΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ

(Ἀπὸ τίς «ΕΚΔΕΙΞΕΙΣ ΣΕΙΛΙΔΕΣ» ποὺ κυκλοφοροῦν αἴριο)